

О., се осложнява и оперния О., и следъ Моцарта, който го извади изъ положението да има само съпроводна задача, възложи му и ролята за усилване музикалната характеристика на лицата, и усилване на драматичното напрежение и развитие, — Вагнеръ го доведе до такава степенъ на значение, че да бже основа на неговата музикална драма. Романтицитъ, на чело съ Карлъ Мария фонъ Веберъ, иматъ сжщо голъмъ дѣлъ за усъвършенствуване на О-а — чрезъ особеното отнасяне къмъ духовитъ инструменти и своеобразното смѣсване на групитъ и отдѣлнитъ инструменти, за получаване на нови багри. Програмното направление допринася, сжщо, много за развитието на О-ра — като за цѣлитъ на тоновата живопись и изобразителностъ се дойде до нови изразни срѣдства на О., нови тонове, багри и краски. Следъ Вагнера — Рих. Штраусъ придвижи напредъ оркестра, съ поставяне нови инструменти (саксофонъ, хекелефонъ и др.), а въ най-ново време — Игоръ Стравински постига съвсемъ оригинални ефекти въ своитъ творби за О.; Хиндемитъ, Респиги, Онегеръ, Мило и др. — сжщо.

За начина на нареждането на О-а ржководенъ принципъ е: групитъ, при нужда, да образуватъ хорови, да се сплотяватъ въ единство, и да се стига до едно сливане.

Орловъ, Василий Михайловичъ — руски компонистъ и хоровъ диригентъ, родъ. 1858 въ Москва, умр. 1901 въ Москва, училъ въ тамошното Синодално училище и консерватория, и въ Петербургската такава; диригентъ на хора на Казанската Богоматерь въ Петербургъ, писалъ църковни и свѣтски хорови пѣсни, детски оперети и „Изкуството на църковното пѣние“, „Табели за настрояване (за даване тонъ) за хорови диригенти“.

Орловъ, Николай Андреевичъ — превъзходенъ руски пианистъ, род. 26 февр. 1892 въ Йелецъ — Орловска губерния, училъ въ консерваторията въ Москва при Конст. Игумновъ, а композиция — при Танеевъ. Съ изящната си техника, вѣрно стилово чувство и темпераментъ, О. се нарежда между първитъ концертни пианисти на съвременността.

Живѣе въ Парижъ, отдето предпиема концертни пжтувания.

Орнаменте, ит. *ornamente* — украсено.

Орнаменто, ит. *ornamento* — украшение.

Орнитопаркусъ (Фогелзангъ), Андреа — Ornithoparchus, Andrea — музикаленъ теоретикъ отъ XVI в., отъ когото е достигнало до настѣ ценното съчинение „Musicae activae micrologus“.

Орнщайнъ, Лео — Ornstein, Leo — пианистъ и компонистъ отъ найкрайното модерно направление, род. 11 дек. 1895 въ Кременчугъ, ученикъ на Петербургската консерватория и на Томасъ Таперъ въ Ню-Йоркъ, концертиралъ въ Америка, писалъ: „Животътъ на човѣка“, 1 сюита и „Мггла“, симфоническа поема — за оркестръ, клавирконцертъ, 5 сонати и 6 „Водни цвѣтове“ за пиано, 2 челоуи и 2 цигулкови сонати, „Три руски импресии“ за цигулка и пиано, 13-ти псаломъ, хорови и солови пѣсни.

д'Ортигъ, Жозефъ Луи — d'Ortigue, Joseph Louis — французски музикаленъ писателъ, род. 22 май 1802 въ Кавайонъ, умр. 20 ноември 1866 въ Парижъ. Трудоветъ на д'О. сж главно върху църковната музика и по специалнѣ върху Григориянското пѣние: „Теоретически и практически учебникъ за аккомпаниране на Григориянското пѣние“ (съ Нидермайеръ II изд. 1876), „Алфабета на Григориянското пѣние“ (1841), „Литургически, историко-теоретически речникъ на Григориянското пѣние“ (1854—60), „Въведение въ сравнителното изучаване на тоналноститъ въ Григориянското пѣние и въ модерната музика“ (1883), „Музиката на църквата“ (1861) и др. Освенъ това: „Прераждането въ музиката“, „За италианския театръ и за неговото влияние върху французския музикаленъ вкусъ“ (1840), „Паметта у музикантитъ, „За войната на дилетантитъ, или за революцията, проведена отъ Росини въ французската опера“.

Ортлепъ, Ернстъ — Ortlepp, Ernst — музикаленъ писателъ, род. 1 авг. 1800 въ Дройсигъ, умр. 14 юни 1814 въ Алмрихъ, псалъ: „Бетховенъ — една фантастична характеристика“ (1836), „Голѣмъ вокаленъ и инстру-